

«добър чясъ! милый овчярьо! Къдъ си карашь стадо? Гдѣ расте трева зелена за овцы-ты ти? Гдѣ има да ся червенѣ цвѣте, отъ кое-то да ти сплетѣ вънець за шянкѣ-тѣ?» Той бы мя погладилъ умилно — уловилъ бы мя, може-бы, за рѣкѣ... Въ ображеніе!

Пастырь-тѣ свирешкомъ прошълъ по край нежъ, и съ шярено-то си стадо затулилъ ся зади ближный връхъ. Изненадѣнно Цвѣтана зачула тупотъ — обрѣнѣла ся, видѣла конь и на него Драгана.

Всичкы жили й прѣмрѣлы, и не отъ страхъ. Тя станѣла по-искала да трѣгне, нѣ не могла. Драганъ слѣзълъ отъ коня, дошълъ при Цвѣтанѣ и — въображеніе-то й нѣколко ся сбѣднѣло; зашто-то той ѣж погладилъ умилно, хванѣлъ ѣж за рѣкѣ... А Цвѣтана, Цвѣтана стояла втрещена, съ запаленъ образъ, съ растреперяно сръдце — нѣ не могла да си оттегли отъ него рѣкѣ — не могла да отстѣпи. Кога той ся досѣгнѣлъ до нежъ съ червены-ты си устнѣ... Охъ! той ѣж цѣлунѣлъ, цѣлунѣлъ ѣж така пламенно, что-то ней ся сторило, че цѣлый свѣтъ гори на огънь.

— Мила Цвѣтано! рѣкълъ Драганъ, мила Цвѣтано! азъ тя либѣ!

И тыя думы екнѣлы въ дѣно-то на душиѣ-тѣ й като небесна въсхытителна свирка. Нѣ едва смѣяла да си вѣрва уши-ты и... Нѣ азъ врьгамъ перо-то. Щѣ кажѣ само, че въ тоя мигъ отъ въстѣргъ Цвѣтани страхъ изчезилъ — Драганъ разбралъ, че тя го либи, либи го съ страсть, съ ново, чисто, открыто сръдце.

Тѣ си сѣднѣли на тревѣ-тѣ така, что-то между тѣхъ не останѣло много мѣсто — глѣдали ся единъ другый въ очи и думали си: либи мя! И два чяса врѣмя сторило имъ ся като единъ мигъ. Найсѣтнѣ Цвѣтани дошло на умъ, че майка й може да ѣж трѣси и да ся грыжи за нежъ. Трѣбуваше да ся раздвоить.

— Охъ Драгане! рѣкла, вынагы ли щещь любишь ты мене?

— Вынагы, мила Цвѣтано, вынагы! отговорилъ той.